

Andrea Vestering, avonturier op de wereldzeeën

Tekst: Roeland Helfesteijn en Thomas van Lier

Docente O&O en T&O Andrea Vestering vaart vanaf februari een half jaar lang op de wereldzeeën met het zeilschip de Anna Margaretha. ‘Je moet van zeilen houden en het leuk vinden om met andere mensen om te gaan, anders wordt het niks!’

Je hebt al vaker gezeild. Wanneer is de interesse ontstaan?

‘Vroeger heb ik wel eens gezeild met een klein bootje. Dat vond ik prachtig. Toen ik 26 jaar was, ben ik een keer met De Jantje mee geweest. Dat was een dwarsgetuigd schip. Ik vond het fantastisch om te klimmen in de mast. In de zomer gingen we naar de Kanaaleilanden. Daarna ben ik vergeten hoe leuk ik het zeilen vond.’

Sinds enkele jaren ben je weer gaan zeilen. Je ging zelfs naar de Zeevaartschool.

‘Drie jaar geleden verbouwde ik mijn huis en ik bedacht me dat ik gek werd van thuis zitten. Ik moest eruit. Vervolgens heb ik De Jantje weer opgezocht en het schip bestond gelukkig nog. Het had alleen een nieuwe eigenaar. Ik ben toen mee geweest als passagier, maar ik wilde er werken. Ik vroeg aan de bemanning: “Hoe komt het dat jullie hier werken?” Ze hadden de Zeevaartschool gedaan. Daarna is het balletje gaan rollen. Ik ben de opleiding gaan volgen. Mensen gingen varen op de Anna Margaretha. Toen mocht ik mee. We gingen van de Azoren naar Noord-Spanje. Het was mijn eerste reis.’

Je gaat dit jaar mee met de Anna Margaretha, een stalen zeilschip van 22 meter lang en 5,50 meter breed. Wat is je functie op het schip?

‘Sinds het afronden van mijn opleiding heb ik 180 dagen gewerkt en daarom heb ik mijn vaarbevoegdheid aangevraagd. Ik ben wachtstuurman, ofwel derde stuurman. Bij 24 uur doorvaren draai je wachten van vier uur op en af. Een keer kun je acht uur slapen. Tijdens de vier uur wachtdienst ben je stuurman. Daarnaast voer ik ook andere taken uit, zoals schoonmaakwerk en koken.’

Wat vind je aantrekkelijk aan het varen over de zeeën?

‘Het is een totaal andere wereld. Bovendien is het erg spannend. Je gaat steeds van A naar B en weer verder. Het samenwerken op de boot is ook geweldig. Je voelt je verbonden met je team. Het is

geven en nemen. Je bent op elkaar aangewezen in een kleine ruimte. Je moet van zeilen houden en het leuk vinden om met andere mensen om te gaan, anders wordt het niks!

Waar voert je komende reis naartoe?

We gaan aan boord in Vuurland, het zuidelijkste puntje van Argentinië. Vandaar varen we naar Antarctica, waar we ook aan wal gaan. Dat lijkt me heel bijzonder. Niet iedereen krijgt daar toestemming voor. We moeten navigeren langs ijsschotsen. De ijsschotsen zijn gelukkig minder verraderlijk dan op de Noordpool, omdat je de oppervlakte beter kan inschatten. Bij de Noordpool zijn ijsschotsen spits aan de bovenkant en breed aan de onderkant. Het ijs is afgebroken uit de omgeving van Groenland. Bij de Zuidpool zijn de ijsschotsen echter grote blokken, een soort grote ijsklontjes.'

Wat is tot nog toe je mooiste herinnering aan het varen?

In 2016 voer ik terug van Spitsbergen naar Noorwegen. Rond etenstijd stond ik aan het roer. De rest van de bemanning was beneden. In mijn ooghoeken zag ik dieren bewegen, dus ik riep: "Jongens, er zijn vissen!" Maar er kwam niemand naar boven. Ik keek nog eens goed en ontdekte dat het jagende orka's waren. Het was fantastisch om de cirkelbewegingen te zien. Toen de bemanning dat hoorde, kwam iedereen snel naar boven.'

Andrea houdt ons op de hoogte van haar avontuur. Elke maand schijft ze een stukje voor het BLAD.